

ΟΛΙΓΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Εἰς τὸ σαλόνι τοῦ Κουμουνδούρου ἤκούοντο παντὸς εἴδους γυνῶμαι καὶ συζητήσεις· ἦτο ἡ Ἀκαδημία τῶν σαλονιῶν.

Ὅταν ὁ Κουμουνδούρος ἔμενεν ἐκτὸς τῶν πραγμάτων μετὰ τὸ 70 καὶ ἐκείθεν, πολλοὶ δὲ ἀπεδίδον τοῦτο καὶ εἰς δυσμένειαν βασιλικήν, δὶω τῶν φίλων του συνεζήτουν, παρόντος αὐτοῦ, περὶ πολιτευμάτων· ἦτο ὁ εἰς ἐνθερμος δημοκρατικὸς, ὁ ἄλλος ἐλάλει ὑπὲρ τῆς βασιλείας. Ἡ συζήτης, ὡς ὅλαι αἱ συζητήσεις, κατῆντε καὶ εἰς τὰ δικά μας.

— Βλέπεις, ἔλεγεν ὁ δημοκρατικὸς, ὅτι ὁ βασιλεὺς μας στερεῖται καὶ *pon sens* (τοῦ κοινοῦ νοῦς.)

— Διὰ τί, τὸν διέκοψε τότε ὁ Κουμουνδούρος, μὲ κάποιον ἐνδιαφέρον.

— Διότι δὲν ἐννοεῖ τὴν κοινὴν γνώμην καὶ δὲν τὴν ἐκμεταλλεύεται (ἡ κοινὴ γνώμη ἐφαίνετο τότε ὑπὲρ τοῦ Κουμουνδούρου).

— Ἄ, τοῦτο, εἶπεν ὁ Κουμουνδούρος δὲν ἀποδεικνύει τὴν περὶ τοῦ βασιλέως ἰδέαν σας, διότι καὶ ἀπὸ σᾶς κανεῖς δὲν ἀρνεῖται *bon sens* καὶ ὅμως πρεσβεύεται δημοκρατικὰς ἀρχὰς αἱ ὁποῖαι κατ' ἐμὲ εἶνε γελοῖαι.

Εἶχεν εἰσαγάγει τὸν περὶ ἀντιβασιλείας νόμον, καθ' οὗ ἐγίνοντο ἀντιρρήσεις.

Ὁ Κουμουνδούρος μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς :
— Πρέπει νὰ μάθωμεν ν' αὐτοκυβερνώμεθα. Ἡ βασιλεία εἶνε ἀναγκαῖα ἐπὶ τοῦ παρόντος. . .

— Τὸ μακαρίτικο ἐπὶ τοῦ παρόντος. . . τοῦ Λομβάρδου, τὸν διέκοψεν ὁ Λούντζας.

— Καὶ λέγων ἐπὶ τοῦ παρόντος, εὐθὺς ὑπέλαβεν ὁ Κουμουνδούρος, ἐννοῶ αἰῶνας.

Καὶ ὅταν πάλι τῷ ἔλεγον μερικοὶ :

— Ἐμεῖς θὰ ἐξορίσωμεν ὅλους σᾶς τοὺς συνταγματικούς καὶ θὰ συστήσωμεν Δημοκρατίαν.

— Ἄμ' καὶ ἡ Δημοκρατία σ' τὰ χέρια μου θὰ πᾶσῃ τοὺς ἔλεγε μειδιῶν.

Ἄλλοτε πάλιν ἐξελθὼν τοῦ δωματίου ἐκράτει ἐπιστολὴν καὶ ἐζήτην ἄνθρωπον διὰ τὸ ταχυδρομεῖον : ὁ ἄνθρωπος δὲν εὗρίσκετο καὶ ὁ Κουμουνδούρος ἐδυσανασχέτει.

— Δόστε με τὸ γράμμα αὐτὸ, εἶπέ τις τῶν φίλων του παρατυχὼν, τὸ πηγαίνω ἐγὼ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ὁ Κουμουνδούρος θέλων νὰ δοθῇ τὸ γράμμα, ἀλλὰ καὶ μὴ θέλων νὰ μεταχειρισθῇ τὸν φίλον του εἰς τοιαύτην ὑπηρεσίαν τὸ ἐκράτει, ἀλλ' ἐκεῖνος τὸ πῆρε. Τότε ὁ Κουμουνδούρος ἤνοιξε τὴν παλάμην του ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ἓνα φράγκο καὶ 15 λεπτά.

— Δότε με, εἶπεν ὁ γραμματοκομιστής, τὸ φράγκο καὶ σᾶς φέρνω τὰ ρέστα.

— Ὅχι, πάρε καλλίτερα τὰ 15 λεπτά 'γιατί ποιὸς ξέρει πότε θὰ ξαναῖδοθούμε !

Ἄλλοτε πάλιν εἰς ἐκ τῶν ὁπαδῶν του νεοδιορισθεὶς εἰς μίαν θέσιν ἐζήτην νὰ διορίσῃ καὶ ἓνα φίλον του εἰς μίαν ἄλλην· ὅταν ἐπαραστενοχώρησε τὸν Κουμουνδούρο :

— Σοῦ εἶπα, τοῦ λέγει, ὥσπερ εὗρίσκων διέξοδον, δὲν τὸν διορίζω, ἀν θέλῃς δὸς του ἐσὺ τὴ δική σου.

Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ του ὑπὸ τοῦ Βούλγαρου ἐν Ζαρνάντᾳ ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ διὰ λέμβου ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο μέρος.

Ἦτο καταιγὶς μεγάλη καὶ ἐκινδύνευσαν.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τῆς ἀριθ. 432)

Μετὰ δύο ὥρας ὁ νεανίας ἐξήρχετο τῆς οἰκίας τοῦ Ἰακώβου Βαγιάν. Ἡ χαρὰ, ἡ εὐτυχία ἀπῆστραπτον ἀπὸ τοῦ προσώπου του καὶ εἶχεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του οἶόν τι θριαμβευτικόν. Τοῦτο τοῦλάχιστον συνέτεινε νὰ εἴπωσιν αἱ γυναῖκες, ὅτε εἶδον αὐτὸν διερχόμενον.

— Τί χαρὰ ποὺ τὴν ἔχει ὁ Ἰακώβος Γρανδέν ! Δὲν μπορεῖ κἀνεὶς νὰ πῇ ὅτι εἶνε στρατιώτης, ὅτι ἀναχωρεῖ αὐρίον· καθένας πιστεύει ὅτι φέρει τῆς ἐπωμίδαις τοῦ λοχαγοῦ τοῦ ἀναδόχου του.

Γνωστὸν ἤδη εἶχε γίνεαι ἐν Μιρέιλ, ὅτι ὁ Ἰακώβος Γρανδέν εἶχε λάβει τὴν προτεραιάν τὸ φύλλον τῆς πορείας του.

Ὁ νεανίας διχυθύνετο εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἀγρονόμου, παρ' ᾧ ἀπὸ διατίκας διατέλει ἐργαζόμενος ὡς πρῶτος μετὰ τῶν ὑπὸ ἀλλήλων τῆς ἐπαύλει.

Αἰφνης ἐν τῇ περιστροφῇ τῆς ὁδοῦ εὗρέθη κατέναντι τοῦ γηραιοῦ ἐπαίτου τοῦ Βλαϊνκούρ.

— Ἄ ! εἶσαι σὺ Γεροκάτσικα ! εἶπε.

— Μάλιστα, παλληκάρι μου καὶ κῦτταξέ με, μὲ καλὰ καὶ καινουργὴ παπούτσια χάρις εἰς τὴν ἐλεημοσύνην τῆς ὠραιᾶς κόρης. Ἀλήθεια, παλληκάρι, εἶνε ἀλήθεια ὅ,τι ἀκουσας ;

— Τί ἀκούσατε ;

— Ὅτι ἀναχωρεῖς αὐρίον γιὰ ἑπτὰ χρόνια ;

— Ἀλήθεια, Γεροκάτσικα, εἶμαι στρατιώτης καὶ ἀναχωρῶ αὐρίον.

— Φαίνεται, ὅτι δὲν σὲ λυπεῖ τοῦτο.

— Καὶ ἂν λυπηθῶ τί θὰ κερδίσω ;

— Τίποτε βέβαια. Ἀλλ' ἀδιάφορον, δὲν καταλαμβάνω..

— Τί δὲν καταλαμβάνεις ;

— Ἐκεῖνα ποὺ λέγατε πρὶν μὲ τὴν ὠραίαν κόρην. Ἐνόμιζα ὅτι εἰσθε σ' τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου σας, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια. Αὐτὸ μὲ δυσαρρεστὲι λιγάκι, παλληκάρι μου.

— Ἐσένα. Καὶ γιατί ;

— Εἶχα κἀτι νὰ σοῦ πῶ.

— Σεμένα.

— Μάλιστα.

— Πᾶς το λοιπόν.

«Όταν δὲ διηγείτο ὁ Κουμουνδούρος τὸ συμβάν, ἔλεγε :

— Εὗρετε πόσοι ἀπεδείχθη ὅτι ἦσαν οἱ λευθοῦχοι, οἱ ὁποῖοι μὲ ὑπενθύνουν ὅτι μὲ ἔσωσαν; Τὸ ὀλιγώτερον ἑκατὸν πενήντα!

*

«Όταν ἓνας πατριᾶς μετέβη ποτε εἰς τὸν αἰκὸν τοῦ καὶ τὸν παρεκάλει νὰ διατάξῃ τὴν ἀστυνομίαν ὅπως ἀποβάλλῃ κοινὴν γυναῖκα, ἣτις ἐσκανδάλιζε τὴν ἐνορίαν του, ὁ Κουμουνδούρος ἀφελέστατα, ἀλλὰ καὶ χριστιανικώτατα, τοῦ εἶπε :

— Πάρτε τὴν σεῖς ὑπὸ τὴν προστασίαν σας!...

*

Ἀρχαῖος λόγιος τὸν ἠνώχλει φουσερά, ζητῶν μικρὰ βοηθήματα.

«Ότε ὁ πτωχὸς λόγιος εἶχε βραχνιάσει καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀρθρώσῃ λέξι.

Πολιτικὸς φίλος λέγει εἰς τὸν Κουμουνδούρον :

— Τώρα ποῦ τοῦ πήρε ὁ Θεὸς τὴ φωνή, δὲν θὰ σὰς ἐνοχλῇ πλέον.

— Τί ὠφελεῖ! ἔπρεπε νὰ τοῦ πάρῃ καὶ τὸ χέρι του!

ΚΩΜΙΚΑ

Καὶ αἱ κηδεῖαι ἔχουσι τὰ κωμικά των ὅπως καὶ αἱ χαῖραι ἔχουσι τὰς λύπας των. Κατὰ τὸν ἀσπασμὸν τοῦ νεκροῦ ἡ ἐκδήλωσις τοῦ ἄλγους ἐνεφανίζετο ποικιλομόρφως εἰς τὰς ιδέας, εἰς τὰ αἰσθήματα, εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς, εἰς τὸ βᾶδισμα, εἰς τὸ βλέμμα καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς κινήσεις τοῦ σώματος.

— «Όχι, σὰν ἐπιστρέψῃς καὶ γίνῃς σύζυγος τῆς κόρης.

— Κι' ἂν ἀποθάνῃς; ἀπάντησεν ὁ Ἰάκωβος γελῶν.

— Τότε, παιδί μου, θὰ πάρω μαζί μου τὸ μυστικὸν εἰς τὴν τρύπαν ὅπου θὰ ρίβουν τὰ κόκκαλά μου.

— Ἄ! εἶνε κλένενα μυστικὸν; εἶπεν ὁ Ἰάκωβος σπουδάζων.

— Μὰ τὸν Θεόν.

— Γιὰ νὰ δοῦμε, Γεροκάτσικα, γιατί δὲ μοῦ τὸ λὲς ἀπὸ τώρα;

— Γιατί ἡ ιδέα μοῦ δὲν τὸ λέγει.

— Τέλος πάντων, πές μου τί θέλεις νὰ πῇς.

— Ἐν πρώτοις, παλληκάρι μου, τί γνωρίζετε περὶ τῆς κόρης αὐτῆς; Ὁ λοχαγὸς Βαγιάν σὰς εἶπε ποῦ τὴν ἔβρε;

— Χθὲς δὲν ἐγνώριζα τίποτα ἀκόμη, ἀλλὰ σήμερον πρωὶ μ' ἐπληροφόρησε πὼς ἡ Ἰωάννα ἐμεινεν ὁρφανή, ὅτι τὸν πατέρα της τὸν ἐπνίξαν κακοῦργοι! τὸν Φροῦ, ὅτι ἡ μητέρα της ἀπέθανε ὑπερὰ ἀπὸ κάμποσας ὥρας, ἀφοῦ γέννησε τὴν Ἰωάννα, καὶ ὅτι καὶ οἱ δύο τοὺς ἦσαν ἀγνωστοί.

— Καλὰ, βλέπω πὼς ὁ λοχαγὸς σοῦ διηγήθηκε πᾶν ὅ,τι εἴυρει.

Μήπως ἐσύ γνωρίζεις περισσότερα, Γεροκάτσικα;

— Καὶ ναὶ καὶ ὅχι.

Εἰς τὸν λατρευτὸν τοῦ νεκροῦ ὤφθη πεντάκις εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς σοφοῦ, ὡσάντις δὲ ἠσπάζετο τὸν νεκρὸν ἐξέβαλλε κατὰ γράμμα μυκηθμοὺς λέοντος.

Μία γυνή, συγγενὴς τοῦ ἀποθανόντος, ἀπὸ τῆς κλίμακας ἀκόμη ἱκέτευε νὰ μὴ τὴν μιλώσουν δι' ὅσα θὰ εἶπῃ εἰς τὸν νεκρὸν καὶ ἐξεφώνιζε ἀκαταπαύστως.

Εἰς δημοσιογράφος κρατῶν στέφανον ἐστάθη εἰς τὴν θύραν, ἔκαμε ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, καὶ ἐν ἄλλο διὰ βιαιᾶς ὠθήσεως τοῦ πλήθους τὸν ἔφερε πρὸ τοῦ ἱκρίου. Τότε ἐστάθη πάλιν, ἐκύτταξε περίεξ, καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι τὸν ἐβλεπον, ἐξέβαλε μίαν φωνάραν δυστυπολόγιστον, τρέμουσαν συγχρόνως, καὶ ἀπολήξασαν εἰς βραχνάτα!

Μία μοιρολογίστρα μετὰ δύο τρεῖς στροφάς, αἵτινες ἐξήντησαν τὸν παιητικὸν ὁσπασμὸν της, λίαν τεχνικῶς διὰ τὸν ἀγκῶνα της εἰδοποίησε τὰς περὶ αὐτὴν συναδέλφους, συνεχίζων τὸν μοιρολόγι της μὲ δύο

— Βοηθᾶτέ με, βοηθᾶτέ μεεεε! ὁ χορὸς μὲ ἦχον βοηθητικὸν ἐκλαβὼν τὴν ἐπικλήσιν ὡς συνέχειαν τοῦ μοιρολογιοῦ, Βοηθᾶτε με βοηθᾶτε μεεεε ἐπανέλαβεν.

Πολλοὶ νησιῶται καταθέτοντες στεφάνους προσεφώνησαν μὲ τὴν διάλεκτόν των, ἐν ᾗ διεκρίθησαν αἱ ὑπηρεσίαι τούτοις καὶ αἱ ἐκδουλεύσει τῆς τσαὶ τὰ λοιπὰ τσαὶ τὰ λοιπὰ.

Μία κατάθεσις στεφάνου συνοδευθέντος ὑπὸ φωνῆς ἰσραηλιτικῆς ὑπενθύμησε προσευχὴν ἰσραηλιτῶν παραδόξου ἥχου καὶ λεκτικοῦ ἰδοῦ μία περικοπή: "Εστο μὲν τοῦτο ἄ-

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπάντησις.

— «Όταν θὰ γίνῃς, παλληκάρι μου, σύζυγος τῆς Ἰωάννας, τοῦ παιδιοῦ τῆς δυστυχίας, κατὰ πὼς τὴν ὀνόμαζαν ἔς τὸ Βλαϊνκούρ, τότε θὰ σοῦ δώσω μερικαῖς ὑποψίαις, ποῦ νὰ μπερῇς νὰ μάθῃς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς της καὶ νὰ ἐπαυῇς τὴν οἰκογένειάν της.

Ὁ Ἰάκωβος ἐδράξατο τοῦ βραχίονος τοῦ ἐπαίτου.

— Πρέπει ἔμελλος νὰ μοῦ δώσῃς αὐταῖς τῆς ὑποψίαις, εἶπε μετὰ φωνῆς τεταραγμένης.

Ὁ γέρον ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Σὰν θὰ νυμφευθῇς, σοῦ τῶπα.

— Μὰ σὰν πεθάνῃς;

— Τῶς τὸ χαιρότερον.

— Ἐπειδὴ δὲν θέλεις τίποτε νὰ μοῦ πῇς, πρέπει νὰ ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸν σοι εἰς τὸν λοχαγὸν Βαγιάν.

— «Όχι, δὲν εἶμαι τῆς γνώμης αὐτῆς.

— Καὶ ἐὰν σὲ ἀνάγκασα νὰ ὁμολογήσῃς.

— Πῶς;

— Ἄν σ' ἔκαμνα ἀγωγὴν εἰς τὸ Δικαστήριον.

— Ἄμ' δὲν τὸ βλέπω πολὺ καλὸ τὸ μέσον. Φαίνεται πὼς δὲν γνωρίζεις καλὰ τὸν Γεροκάτσικα, παλληκάρη μου! ὁ Γεροκάτσικας εἶνε πεισματάρης, δὲν τὸν τρομάζουν οἱ χωροφυλάκοι μὲ τὰ μεγάλα τους τὰ σπαθιά, οὔτε οἱ δικά-